

Rosa 'Excelsa'

Synonim iac.: Rosa 'Red Dorothy Perkins'

nazwa hodowlana: Rosa 'Excelsa'

róża 'Excelsa'

Grupa Rambler & Rambler (Multiflora) & Rambler (Wichurana)

(C) fot. Monika Pawlonka

(C) fot. Marcell Ciesielski

(c) fot. Marceli Ciesielski CIESIELSKI Stefan Gospodarstwo Szkółkarskie

Jedna z najbardziej znanych i chętnie sadzonych odmian róż pnących. Kwiaty są karminoworóżowe, małe, średnicy około 3 cm, rozetowe, bardzo pełne, w dużych, wielokwiatowych kwiatostanach. Pachną słabo. Kwitnienie jest bardzo obfite, późne - najczęściej rozpoczyna się na przełomie czerwca i lipca, trwa około miesiąca. Krzew nie powtarza kwitnienia i nie zawiązuje owoców.

Kwiatostany powstają na krótkich pędach wzdłuż ubiegłorocznych przyrostów. Pędy jednoroczne nie zawiązują. Liście nieduże, złożone z małych, świeżozielonych, błyszczących listków. Pędy bogato ulistnione, jednoroczne bardzo długie, nawet 3-5 metrowe, cienkie i elastyczne, dają się łatwo układać i formować na podporach. Rośliny silnie się rozrastają, tworzą wiele pędów latem, z których część trzeba usuwać, a pozostałe regularnie przywiązywać do podpór, aby zachować pokrój pnącza. Wysokość roślin zależy głównie od podpory, w Polsce jest to najczęściej 2-3 m. Podpory mogą być różne, ale muszą być wystarczająco duże i mocne. Róże tego typu (rambler) sadi się często przy podporach naturalnych, najczęściej przy pniach drzew o luźnej koronie, rzadziej przy naturalnych podporach skalnych, wówczas krzewy mogą osiągać większą wysokość. Odmiana rośnie dobrze w miejscu słonecznym, ale toleruje też częściowe zacienienie. Odporność na mróz jest dość dobra, jednak w ostrzejsze zimy pędy mogą marznąć i wówczas krzewy nie kwitną. Wskazane jest okrywanie podstawy pędów kopczykiem i chociaż częściowe zabezpieczenie korony. Po przemarznięciu regeneruje dobrze. Rośnie zdrowo, ale w mniej przewiewnych miejscach i w dużym zagęszczeniu porażana jest często przez mączniak prawdziwy. Zalecane jest dwukrotne cięcie w sezonie - po kwitnieniu usuwa się pędy słabe oraz te, które kwitły, natomiast wiosną pędy przemarznięte, cienkie i zbyt zagęszczone. Przeciętna rozstawa sadzenia co 1 - 1,5 m przy podporach. Odmiana polecana do stosowania przy większych podporach w parkach i ogrodach o różnym charakterze, zarówno w miejscach reprezentacyjnych, przy wejściu na posesję, jak i w miejscach o charakterze naturalistycznym. Może być sadzona przy kratach, bramkach, przy ścianach i ogrodzeniach, przy altanach i pergolach, jest elastyczna i łatwo przyjmuje kształt podpór. Można ją sadzić także bez podpór w dużym ogrodzie skalnym. Często okulizowana w formie piennej jako „płacząca”. Wówczas trzeba pamiętać, aby nie przycinać jej krótko wiosną, ale pozostawiać ubiegłoroczne, długie przyrosty. W przeciwnym wypadku nie będzie kwitła.

autorzy: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

pochodzenie

odkrywca, hodowca (selekcjoner): Michael H. Walsh USA; wprowadzenie do handlu: 1909

grupa roślin

róże

grupa użytkowa

róże czepne (pnące)

forma

krzew

siła wzrostu

roślina szybkorosnąca

pokrój

pnącze

docelowa wysokość

od 3 m do 5 m

barwa liści (igieł)

jasnozielone

zimozieloność liści (igieł)

liście opadające na zimę

rodzaj kwiatów

pełne
pachnące
kwiatostan

barwa kwiatów

czerwone
różowe

pora kwitnienia

lipiec

nasłonecznienie

stanowisko słoneczne

wilgotność

podłoże umiarkowanie wilgotne
roślina tolerancyjna

rodzaj gleby

przeciętna ogrodowa

walory

pachnące kwiaty
ozdobne z kwiatów
ozdobne z liści/igieł
roślina kolczasta lub ciernista

zastosowanie

ogrody przydomowe
parki
zieleń publiczna
roślina okrywowa
ogrody skalne
kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody)
rabaty
kwiaty cięte
suche bukiety
w grupach
soliter (pojedynczo)

nagrody

American Rose Society Gold Medal 1914

strefa

6b

autorzy: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

